

klec pro majáky
mike perry

FLEET

FLEET

Mike Perry

Klec pro majáky

klec pro majáky

mike perry

Copyright © Mike Perry, 2011

Cover and layout © Lucie Mrázová, 2011

ISBN 978-80-87497-09-8

Věnováno Gabi, Jáje, Hance a Jane

Prolog

Těžké dubové dveře za mnou zapadly s hlomozem úměrným své váze. Uvítalo mě silně zakaboněné odpoledne, první kapky zářijového deště zatím jen tiše pleskly na rozkopaný špinavý chodník. Zvedl jsem si límec od letní bundy, ale moc to nepomohlo – chlad sílícího větru mi rukávy zalézal na celé tělo a sevřel mě v nepříjemném paralyzujícím krunýři. Hlavně, že jsem si na opěradlo židle doma připravil tu černou s podšívkou, tam je mi teď platná. Jenže tahle byla taky černá, jako to nebe, jsem stylový, tak co řešit, kdo to má ráno poznat, jak celý den bude, zašklebil jsem se pro sebe. Na obzoru se shlukovaly kupy temných mraků jak stádo divokých hřebců někde na prérii – hnědáci, ryzáci i černí arabští s hřívou rozevlátou na všechny strany a srstí lesklou jak důstojnické holínky. V neklidném vzpínání a podupávání kopyt jim šla od huby pěna v podobě posledních nabělených mráčeků. Miluju takové nebe. Vždycky nad ním zůstávám v úžasu stát a dokážu na běsnící mraky zírat i dlouhé hodiny. Jenže teď to nešlo, spěchal jsem do práce. To zase bude pumelice, pomyslel jsem si, snad aspoň stihnu doběhnout na tramvaj. Přidal jsem do kroku. Vichr mi zvedal patku na

čele, určitě vypadám jako blb, ale který chlap tohle řeší. Nechal jsem to plavat a pádil žižkovským parčíkem. Paní spěchající v opačném směru na mě nechápavě zírala a já si uvědomil, že se usmívám na celé kolo, ačkoli se všichni se zamračenou tváří choulili do všeho, co se uprostřed města na sebe dalo navléct.

Tak jo, mám to. Bezděky jsem si sáhl na místo, kde je magická náprsní kapsa, jako bych skrze silnou látku mohl ucítit zašustění příslušného papíru. Byl jsem si přesto tak jistý, že tam je. Zachvěl jsem se zvláštním, nekontrolovatelným třesem, ale nebylo to jen všudypřítomným nečesem. V dálce se objevila rychle se blížící šestadvacítka, cítím, že už začínám být pěkně promočený, ale nechtělo se mi vytahovat deštník. Rozeběhl jsem se na zastávku. Na přechodu kvůli mně prudce brzdí rozjetý červený re-nault s mimopražskou SPZkou.

„Co nečumíš, ty káčo!“ slyším vzteklého řidiče v zaskřípění neseřizovaných brzd.

„Tady nejsi v háječku, strejdo, na přechodu mám přednost!“ stačím ještě vzkřiknout až moc sebevědomě – už jsem mohl být na placku, a skáču do tramvaje, kde světýlko nad vchodem zběsile hlásí, že se bude nekompromisně zavírat. Tak tak, že mi tlama dveří neuskřípla nohu. Pořád se klepu, je mi nádherně, zhluboka lapám po dechu a lidi pokukují. Možná se mi to jen zdá, vlastně se tváří dost netečně. Ale všichni mi stejně můžou být ukradení, tím spíš ten řidič. Jen dnešní odpoledne ne. Ten krátký a přitom tak zásadní ždibec mého života. Jen jedna nezaměnitelná hodinka, ale co všechno změnila. Vlastně úplně všechno. Tohle nikdo nepochopí. Možná ani samotná doktorka. Ale to je fuk, hlavně, že já to chápu. Cítím se... jak vlastně? Volně, svobodně, vyrvaný z okovů a stojící za zdí doživotního vězení. Propuštěn. Dneska jsem dostal amnestii. Sám od sebe. A od ní. Věděl jsem, že ona je

jediná, která o tom může rozhodnout. A rozhodla. Úplně nenásilně, tak samozřejmě, s kamennou tváří, a přitom mi obrátila život naruby jednou jedinou větičkou, jedním vpiskem do svých obsáhlých záznamů. Je mi neznámě, jako by se ze mě odlupovaly pláty železného brnění, cítím úlevu, klátím se v uhánějící tramvaji a s nepřítomným pohledem se snažím vyznat se v událostech uplynulé hodinky.

„Pojďte si sednout,“ kazí mi náladu mladý teenager pode mnou a vstává, aby v našlapané tramvaji uvolnil místo starouškovi. Nebo stařence? Ať tak či onak, pěkně mě to štve. Holenku, já se dneska teprve narodil, tak co mi to děláš? Já nepotřebuju sedět, nejsem pravěký exponát, teprve se začne žít, chlapče, a naplno, to ty si vůbec nedokážeš představit ve své hopperské bundičce a s kšiltovkou, že ti není vidět do očí. Ale třeba je to tvůj záměr. To já dneska konečně odkryl svoje hledí! Ztěžka dopadám na uvolněné sedadlo. Bolí mě pata, to jak jsem se hnul za tou tramvají. No, možná nezaškodí pár stanic se svézt vsedě. A ke všemu se ještě najdou slušňáci i mezi mladými. Člověk musí ve věcech hledat to pozitivní. Ale zrovna teď jsem se o tom přesvědčovat nemusel.

Vystoupil jsem do příšerného lijáku, deštník byl nezbytný.

„Nějaké převratnosti?“ zahlaholil jsem místo pozdravu už mezi dveřmi kanclu, ale obě inženýrky se tvářily, jakože jsem naprosto postradatelný. No co, tím líp. Hodil jsem zmáčenou bundu na opěradlo křesla a nažhvil počítač. Kliknul na domácí poštu. Nějaké Last minute od Travel City, pár rezervací, dvě odpovědi na objednávky... Vůbec jsem se nemohl soustředit. Pořád jsem byl v ordinaci a dokola si přehrával dnešní sezení, které mi zpřeházelo všechna sklíčka v ustáleném kaleidoskopu mého života. Možná konečně ten správný obrazec...

Do dveří nakoukla Míla ze sekretariátu. „Volala nějaká ženská, myslím, že Rážová, chtěla záznam na pětadvacítku, tak jsem ti to zapsala do destiček, měla jsi tam ještě volno,“ oznámila mi a chvíli čekala, aby se přesvědčila, že vnímám a zkontroluju si to. Vůbec jsem na nějakou bábu neměl náladu. Rážová, Rážová, to mi nic neříká, to nás musela objevit zrovna dneska? A vůbec – proč nechodí v prodejních hodinách!?

„Jo, už to vidím, díky moc, hned ji někam narvu,“ vzdychl jsem si a otevřel složku s klienty dychtícími vypravit se za čtrnáct dní na Šumavu – letos naposledy, pak už by mohly být plískanice. Přejde podzim a jestli bude takhle, tak to aby si vzali skafandry a neoprény, ti naši staroušci. Poděkoval jsem Míle, ještěže je tak zběhlá ve všech činnostech naší agentury a dokáže mi vypomoct, když já lítám po všech čertech.

Bylo něco ke čtvrté odpoledne. Měl bych tu vydržet aspoň ještě hodinku, ale myšlenky už se nehodlaly usadit na kancelářskou židli a pracovat ve prospěch cestovní kanceláře. Cítil jsem, jak mi tep vytukává rytmus Chačaturjanova Šavlového tance, být teď napojen na EKG, tak ten přístroj moje srdeční pumpa rozmetá. Snažil jsem se alespoň působit pro okolí, že se absolutně nic neděje.

„Neděje se něco?“ zeptala se vzápětí kolegyně Marta a s lehce podezíravým úsměvem zkoumala moje rozklepané ruce.

„Ne, dobrý, jen jsem se trochu rozčílila v metru, vytočila mě ve dveřích taková stotunová ženská, rvala se tam, aniž by nechala člověka vystoupit, tak jsem byla trochu razantnější v komentáři,“ rychle jsem vymýšlel historku, abych maskoval okaté rozčílení a neklid. Tohle se mi stalo minulý týden, takže teď se matrána z metra hodila, měl bych jí být nakonec vděčný.

„No, to já nesnáším,“ nechala se opít rohlíkem kolegyně a hned se chytla: „Minule mě takhle srazil jeden výrostek, tak jsem...“ Veselá historka z cestování s dopravními podniky zaplavila kancelář, ale já měl vypnuto, nebyl jsem schopný soustředit se na další pubertáky, sám jsem si tak najednou připadal. Marta povídala a já se nablble usmíval, jakože přijímám, ale opak byl pravdou. Naštěstí zazvonil telefon. Bleskově jsem čapnul vysvobozující drnčící sluchátko:

„Ne, bohužel, je mi moc líto, zájezd už je zcela zaplněný,“ lhal jsem, jako když tiskne. Absolutně jsem neměl sílu hledat, jestli se do Telče uvolnila dvě místa.

„Samozřejmě, zase to můžete koncem týdne zkusit.“

Konečně aspoň tři čtvrtě na pět, balím a jdu. Prchám. Už tady nevydržím ani minutu!

Svěží vzduch. Dýchnul na mě od Štvanice, když jsem vypadnul z cestovky, pěkně to foukalo, ale už nepršelo. Na půlku září tedy slušná kosa. Zachumlal jsem se do utěsněného límce, ruce vražené v kapsách. Ještě rychlý nákup v samošce.

Když jsem s vozíkem popojížděl kolem regálu s tvrdým alkoholem, nejradši bych sáhl tak po lahvince finské vodky – pořádně se opít, oslavit dnešek se svou duší, i když, co si budeme nalhávat, vždyť tohle vím už dávno. Ale ten papír... Jen k tomu dospět bylo tak strašně, až nehorázně těžké. Jako bych dnes dostal povolení konečně žít, ne nanečisto, ale regulérně, konečně za sebe. Jako kdybych vyhrál dodnes zapovězenou vstupenku do zakázaného světa, konečně nasedl do té správné tramvaje...

Světová krize v mojí peněžence a hodně vzdálený výhled do berouse mě jako vždy postavily do latě, a tak jsem hrábl jen po vedle stojícím džusu pro Báru. Naštěstí se dnes nemusím s ničím kuchtit – to by to asi dopadlo – tak jedině guláš z mojí euforie, pocitů, emocí.

„Co se usmíváš?“ uvítala mě Barča na pozdrav. Vůbec jsem si to neuvědomil.

„Já se neusmívám,“ ohradil jsem se chabě. Ale jo, má pravdu, tlemím se jak idiot. Honem jsem stáhnul koutky. Pozdě.

„Prosím tě, když se takhle křeníš, něco se děje,“ nedala se odbýt má bystrá dcera. Mohla by od minuty k CIA – neskutečný špión. Zatloukl jsem pravdu, to je jasné, ale Barča na zbytek večera nahodila dotčený výraz, že se jí nesvěřím. Odjakživa jsme si většinu věcí říkali. Vlastně všechny, nebylo vzájemně co skrývat, jen já ji nezatěžoval trvalými existenčními starostmi o naši mini rodinu ani svou, mnohdy až propastnou osamělostí, prázdným místem po mém boku a čím dál častějšími stavy beznaděje. Ale byl jsem vděčný osudu, že jsme s Bárrou taková sehraná dvojka a vzájemně si důvěřujeme. A že mám většinu věcí s ní spojených pod kontrolou a nemusím ani vyvíjet drastickou rodičovskou autoritu, příkazy, nebo dokonce špionáž a konspirativní výlety do jejích věcí, myšlenek, plánů... Na regulérního teenagera měla nárok dělat potíže, ale nedělala. Z větší části. Těch sedmnáct společných let, kdy jsme žili jeden pro druhého v každodenní semknuté blízkosti, zákonitě udělalo své – naše názory se neuvěřitelně protínaly jako dvě přímky v jednom bodě. Celých sedmnáct let nikdo nenarušoval naši symbiózu ani vytváření společného mikrosvěta ve velmi zvláštních a většinou krkolomných podmínkách. Snad proto jsme tak moc lpěli jeden na druhém a v podstatě jsme bez sebe nedali ani ránu, ačkoli by bylo namístě, aby ona jakožto inteligentní a svébytný mladý človíček s vlastním názorem začala z našeho hnízda pomalu vylétávat... jaksi se jí stále moc nechtělo. Možná to už ani nebyl zdravý vztah: já se o ni stále neskutečně bál, opečovával ji, jako když byla malá

a skoro čtyřicet hodin denně potřebovala mou rodičovskou lásku a hýčkání v časech, kdy se na ni lepily nemoci jako mouchy na mucholapku. Nedokázal jsem si představit, že jednou mi odejde za svým... A jí by také bývala prospěla větší samostatnost, ta pupeční šňůra byla neodstříhnutelná a ona o to sama moc neusilovala, vyloženě se ráchala ve stojaté plodové vodě našeho rodinného akvária.

Ted' na mě ale byla celý večer našťvaná. Jenže tohle jsem jí říct nemohl, tohle fakt ne. Jednou se to zřejmě dozví. A bude zemětřesení. Ale ted' to rozhodně není na programu našeho života. Celou dobu byla zavřená ve svém pokoji, když jsem se snažil dát ten chlívek v bytě trochu do přijatelného stavu. Chvílemi se ozývalo hraní na kytaru a zpěv anglické písně Johna Calea, jejího současného hudebního boha v důchodu, pak se muzika změnila v dost nahlas puštěné CD metalistky Doro. Měl jsem opět vypnuto. Na nic jsem se nemohl soustředit, v duchu jsem už tvořil životopis, který jsem měl v nejbližších dnech sesmolit a vyslat za doktorkou, aby prý měla představu o mé minulosti.

„Zítř ráno máme laborky, potřebovala bych vstávat tak o půl hodiny dřív,“ oznámila mi odměřeně dcera a šla se večerně zušlechtit do sprchy. To mám radost, vstávat ještě dřív než obvykle, už takhle je toho mého spaní poskrovnu. Spím čím dál mizerněji, klasické příznaky nefalšované depky – skoro denně se vzbudím kolem půl čtvrté, kolikrát i dřív, a už nezaberu. Tyhle chvíle mezi psem a vlkem jsou děsné: jeden toho vymyslí, že by to stačilo na obsáhlý scénář hollywoodského hororu. A ke všemu je ted' na hodinu blokována koupelna. Ale nějak mi to dneska bylo jedno. Vznášel jsem se nad podlahou na svém euforickém obláčku a dost beze smyslu korzoval bytem v domnění, že uklízím.

Konečně vím. Ale no dobrá – vždycky jsem tušil, celý život, a nebo i věděl. Ale pořád jsem si nebyl jistý, nemohl uvěřit. Připadal jsem si jako mimozemšťan – tohle přece není možné, aby byl můj případ, přece nežiju scénář nějakého filmu, tomu nevěřím! A nevěřil jsem. Až teď. Jen jsem na to dostal potvrzení. Obyčejný list papíru, co vyjel z počítačové tiskárny s několika větami, podpisem odborníka, razítko. To jsem celý já. Na všechno musím mít razítko. I na sebe samotného.

Z koupelny se ozývalo táhlé zpívání jakési anglické písně vyslovované perfektní angličtinou. Mám to ale bohem nadanou dceru. Na jazyky. Na zpívání jsem tady já. A ještě Ona... Moje kroky i s utěrkou a nedoutřeným hrnkem samy od sebe zamířily k nástěnnému kalendáři v mém pokoji. Postavil jsem se před velkou fotku na kvalitním papíře a opět, jako už snad po milionté, se ve mně všechno sevřelo, cítil jsem to neskutečně krásné šimrání v podbřišku, ale i nával beznadějného smutku, že tuhle ženu nikdy nemůžu mít. Cítil jsem výbuch bláznivého citu snad tisíc let nevydaného, valícího se mými tepny a vystřelujícího do oblasti na hrudi, jen ji prorazit... Jak je tohle možné? Jak se může dospělý, myslící člověk v pětačtyřiceti letech zamilovat do obrázku? Do plakátu nehybně visícího na stěně? Do hudební ikony, která pro něj představuje všechno, po čem léta umírá touhou: krásu, ženskost, něhu i smyslnost, kouzlo, vášeň, souznění... Jak se může svéprávný, vzdělaný jedinec, dokonce rodič, oddat této ženě celou svou bytostí a prožívat s ní nádherný, vášnivý, i když fiktivní vztah plný porozumění, nacházet v něm vše to, co celý život postrádal, po čem jeho vyprahlé srdce tak urputně a tajně toužilo? Až teď jsem to našel. V ní. I když zase jen ve svých představách. Vlastně jsem stále snil svůj věčný sen o pravé lásce, jak z červené knihovny, celý život žiju své vztahy se smyšlenými milenkami, part-

nerkami, jednostranně a naprázdno se snažím někam uklidit a investovat všechny nahromaděné city a touhy, jak největší vyhraný jackpot do nejsolidnější srdeční banky, abych nezešílel docela. Ale nikdy, bože, nikdy v životě se mi nestalo tohle jako s ní. Tak silně pocítovaná láska. Tak bolestně prožívaná touha po nedosažitelném.

Uvědomil jsem si, že v koupelně ustalo zpívání, bylo slyšet jen hučící karmu a puštěnou vodu naplňující vanu. Hlasitě jsem zaťukal na dveře:

„Neusni tam,“ zakřičel jsem domluvený signál, aby se mi neutopilo mé podařené a jediné dítě. No, jiné nemám a samozřejmě mít nebudu. Věděl jsem, že mám ještě nejméně tak dvacetiminutovku intimního zírání na obraz mé zbožňované, protože cachtání a relax ve vaně teprve nastal. Popadla mě šílená chuť zase jí napsat. Dnešní emoce byly doslova výbušninami v mém srdci, pohled na ni spolu s odpolední návštěvou ordinace jako by ve mně škrty sirkou a ten známý, i když tentokrát hodně prskající plamínek na zápalné šňůře bleskově putoval k náloži, jen olíznout rozbušku a všechny vnitřnosti explodují. Musí to jít ven! Jenže není jiná možnost než ten pouhý list papíru. Ze směšného úkrytu jsem vytáhl starý linkovaný sešit s tvrdými černými deskami. Víc jak ze dvou třetin byl popsán dopisy pro ni. Pokaždé, když už jsem se nedokázal ovládnout, musel jsem vzít do rukou tenhle blok a napsal jsem jí dopis. Abych se nezbláznil a aspoň někdy mohl někomu říct, co cítím, kdo jsem a jak mi zrovna je. Abych aspoň někdy v životě mohl nějaké ženě říct, jak ji miluju...

Otevřel jsem desky a pohlédl na první stránku: 21. 6. 2006 – vždycky se zaseknu u prvního dopisu. Je nejoprávdovější. I když styl à la Harlequin. Plný vykřičené pravdy, štěstí i zoufalství, co se ve mně urvaly neubrzditelnou silou. Napsal jsem ho skoro před dvěma lety:

Moje nejdražší Lásko,
za celý svůj dlouhý život mě nikdy nenapadlo, že Ti někdy budu psát takový dopis, že vůbec bude někdy někdo, komu adresovat všechny své nepochopitelné stavy, touhy, bezmoc, bolest... A že to budeš právě Ty... Zdá se to být absurdní, směšné, ale je to a já jsem šťastný. Už jsem to nedokázal v sobě dusit, škrtilo mě to jako had ovíjející se kolem mě, myslel jsem, že svými pocity přeteču, srdce mi praskne jako bublina a rozletí se na milion střepinek do vesmíru... Jsem jako psychopat s jedinou myšlenkou upínající se k tobě, čím víc na Tebe myslím, čím víc si uvědomuji sám sebe, tím hlouběji se propadám do bezedné propasti své beznaděje... a přesto píšu, protože to musí ven.

Stalo se to před dvěma lety, ale je to jako včera. Bylo podzimní pošmourné ráno, zrovna jsem vzbudil Báru, v kuchyni vonělo kafe a v tom se zčistajasna z radia ozvala Tvoje písnička. První tóny Tvého hlasu – a já zůstal jako opařený. Jako by se mi osvětlil snad čtvrtý rozměr a já prolétl bermudským trojúhelníkem do jiné galaxie, jako by se na mých osudových hodinách zastavil čas. A pak začal pomalu odtikávat můj jiný příběh. Už v tu chvíli jsem podvědomě věděl, že se něco stalo. Něco ve mně umřelo a něco nového se stvořilo. Tehdy jsem ještě neměl tušení, co to je a že to vůbec něco je. Ale i tak jsem pochopil, že to byl přímý zásah. Do každé buňky mého těla, do mozkové tkáně, změnil se rytmus mého srdce, změnil se běh mého osudu... Ano, změnila jsi mi celý život...

Sám sebe se denně ptám, jak je to možné, proč tohle všechno? Jak to, že Ty a ne desítky jiných, které denně potkávám, mluvím s nimi... Tady přece nemůže fungovat chemie – tak na co se vymluvit? A přesto právě Ty jsi otočila mým dosud utajeným knoflíkem vášně, vzrušení a euforie, stavu blaženosti sahající až k sebevražedné extázi. Mám srdce přetékané nahromaděnou láskou a všechna

je jen pro Tebe. Prožívám nepopsatelnou bolest duše i těla, ale kupodivu v ní nacházím obrovský kus radosti i podivného štěstí. Fellini by zajásal – jsem dobrý námět na biják absurdity.

Svým způsobem to byla tragédie, že jsem Tě tenkrát ráno zaslechl a došel ke svému poznání. Předtím jsem ještě měl šanci přesvědčovat sám sebe, že jsem někdo jiný, vhodnější do reálu, zařaditelný jedinec... S Tebou mi tahle záchranná berlička praskla jako sirka. A přesto nikdy nepřestanu děkovat osudu, že mi Tě poslal do cesty. Odhalila jsi mi, kdo skutečně jsem, co chci a jak bych měl žít. A ten nový život jsi mi naplnila krásou, štěstím a hlavně láskou. Je to nádherné, tak nové, strhující... jenže v mém reálném světě se takový život nedá zrealizovat. Ale konečně mám sám sebe – to je ta moje tragédie i výhra..."

„Jdu spát,“ rozrazil koupelnové dveře Bára a se stále lehce nakvašeným výrazem se ubednila ve svém pokoji. Vsadím se, že už ani neví, proč je naštvaná, ale tahle poloha jí v jejím pubertálním rozpoložení dělá vyložene dobře. No, tak jen ať si to užije, vždyť jsem nebyl jiný. Vracím se zřejmě do puberty a moje nálady se mi jako na stříbrném podnose servírované vlastním potomkem vybavují v neuvěřitelně barevných vzpomínkách. Ještěže jsem rychle stačil zaklapnout svůj sešit s dopisy a tvářit se neutrálně, ale bylo to o fous. To je doják, vzdychnul jsem si a zamáčkli nevyteklou slzu. Tak jsem se začel do svých vlastních spisků, že už jsem nestihl žádný další dopis vytvořit.

„Tak v kolik tě mám vlastně vzbudit?“ rovnal jsem atmosféru nevzrušeným hlasem, ale ten dopis mě zase rozhodil. Už po stopadesáté.

„Ve čtvrt,“ dostalo se mi lakonické odpovědi. „Brou,“ řeklo ještě mé slušně vycované dítě a v jeho pokoji se rozhostila naprostá tma.

Samozřejmě, nemohl jsem zabrat. Hlavou mi letěl scénář celého dne, pořád dokola mi ze záznamu jel dnešní rozhovor z ordinace.

„A kdo to má tedy vědět, kdo vlastně jste, když to nevíte vy sama?“ slyšel jsem opět ten příjemný hlas doktorky. Seděla ze strany vedle mě, mezi námi jen malý konferenční stůl, celá ordinace byla zařízená spíš jako obývací než nějaké zdravotnické pracoviště.

„No, já to vlastně vím,“ trochu nejspíše jsem blekotal a bylo mi děsně. Trapně i hanba, co jsem to za magora, že neví, čím je. Ale byla to tak strašně neznámá půda, nikdy jsem na tohle území neměl vstoupit, přece jsem si to už dávno zakázal, tolik let jsem to dokázal vydržet, tak co tady dneska dělám?! O co se to vlastně snažím? Vždyť ona má pravdu – kdo jiný mě zná líp než já sám?! Samozřejmě, že vím. Jenže já prostě potřebuju ubezpečit, že se nemýlím! Nebo chci být před ní zajímavější? Nebo si tady něco dokazuju a je to zase jedna z mých her na sebe samotného?

„Vím, ale nerada bych se sekla,“ snažil jsem se upřesnit vlastní stupidní myšlenku, ale vyznělo to spíš, jako kdybych se šel udat za těžký zločin.

„Potřebovala bych poradit, co s tím a jak mám žít dál.“ Konečně něco, co má hlavu a patu. Doktorka se mě zeptala na několik intimních věcí. Dokonce tak intimních, že jsem se začal obávat, aby od mých zrudlých uší nevzlálo čalounění na opěradle křesla.

„Proč jste si tedy nenašla partnerku, proč jste to ani jednou nezkusila?“

No jo, proč? To se taky ptám. Už zhruba tak třicet let. To je ta otázka, kvůli které tady vlastně jsem. Když jsem to nezkusil – kdo teda jsem? Jsou moje pocity vůbec pravdivé? Nehraju to vlastně sám na sebe a v rámci prázdného, nenaplněného života si vymýšlím fascinující teorie o sobě

samotném? Je tohle vůbec realita nebo se právě zmítám ve své fantazii v jednom z nesčetných příběhů, za chvíli z té hypnózy procitnu a zase dopadnu tvrdě na hubu...

„Protože to zkrátka nešlo,“ řekl jsem skoro nezřetelně a tiše, jako bych se bál slyšet vlastní pravdu, „nedokázala jsem si představit, že bych v nějakém partnerství, neřkuli v posteli při sexu, měla zastávat roli ženy a být tak přijímaná.“

Doktorka na mě chvíli hleděla pohledem, který jsem nedokázal identifikovat, pak si něco zapsala do svých papírů. Nakonec vstala a ještě než odešla k sobě do kanceláře k počítači, s profesionální jistotou, ale s lidským zábleskem a pochopením v očích prohodila:

„To jste mohla říct na začátku. Tady je odpověď na vaši otázku. Nemám žádnou pochybnost – sama jste určila svoji diagnózu.“

Černočernou tmou v pokoji prořála poplašná siréna z auta stojícího těsně pod oknem. Kdybych spal a takhle násilně se vzbudil, tak je to o infarkt, pomyslel jsem si. Rozsvítil jsem malou lampičku, spánek byl v nedohlednu a já se tady v pelechu jen tejrám snahou o jeho přivolání. Půl druhé. No maucta, to zas budu zítra vypadat. Vtom jsem si vzpomněl, že jsem z náprsní kapsy nevyndal inkriminovaný papír. Potichouнку, abych nevzbudil Báru, jsem se vyplížil do předsíně a potmě zašmátral mezi bundami na věšáku. Trochu to zašustilo, když jsem ho v pološeru lampičky pokoje rozvíral.

„Dg. F 64. 0 – transsexualismus female to male“ stálo tam černé na bílém. Zase mnou projelo to zvláštní zachvění – neznámá euforie, pocit nesdělitelné úlevy, ale i strachu a otázka, co se to vlastně stalo. A jak to, že zrovna mně. Vstal jsem a zapnul počítač. Pak jsem začal vytukávat první věty svého dlouhého, přepestrého životopisu.

minulost

Při zemáku se otevřely dveře naší gymplácké učebny a do třídy jako vždy spíš vplachtila než pedagogicky rozvážně vkráčela naše třídní Urbanová s halasným „sedte, sedte, sedte,“ a s lehce teatrálním úsměvem, který jsem měla fakt radši než ty její přechodové nálady. Někoho za sebou vlekla.

„Dobrý den, kolego,“ zubila se na celé kolo, ale hlavně na fešného Maglajse alias profesora Vodáka. Přezdívku dostal za trest, neboť když někdo neuměl a lezly z něho nesmysly, pokaždé uslyšel jeho tradiční hlášku:

„Budte tak laskav, studente, a uklidte si ten maglajs v hlavě.“

„Drahouškové, tohle je vaše nová spolužačka Tereza a přesídlila k nám do Prahy z Dvora Králové, tak jí prosím vás do všeho zasvěťte.“

Pak se otočila k trochu zakřiknuté studentce:

„A vy si, Terezko, zatím sedněte k Aleně, tam je volno, pátá lavice u okna,“ napřáhla ruku s energickým ukazovákem k věčně otrávené světlovlásce. Zvedla jsem oči od pracného vyrývání nápisu I love you do dřevotřísky v lavici zrovna ve chvíli, kdy jsem dotvořila okrasné ypsy-

lon, a zadívala jsem se na dívku nesměle přešlapující vedle Urbanky. Sledovala špičky svých bot a po krátké chvíli se uličkou kolem mě zvolna vydala na své nově určené místo. Strnula jsem v němém úžasu a nemohla od ní odtrhnout pohled. Z ruky mi vypadlo kružítko, které doteď sloužilo jako řezbářské náčiní pro můj umělecký rytecký výtvar, a s tupým žuchnutím se zabodlo do parket. Třída se dost nesmyslně přidušeně zachechtala. Cítila jsem, jak pode mnou náhle ujíždí podlaha, moje tělo strhávají nějaké neznámé euforické impulsy, doteď jsem identifikovala vždy jen mrazení v zádech nebo šimrání kolem žaludku, ale tohle bylo něco zcela jiného. Taková síla! Elektrický výboj, co mi projel od ušních boltců až do špiček palců u nohy a zasáhl snad každou molekulu, propálil všechny vnitřnosti, způsobil nepochopitelné slastné tlaky v žaludku, třes v kolenou... Zírala jsem na novou spolužačku jak na zjevení a naprosto nechápala, co se to děje. Viděla jsem nádhernou bytost, štíhlou, výraznou laň s dlouhými vlnícími se temně kaštanovými vlasy, snědou pletí s hladkostí sametu, přitom byly její rysy jemné, až křehké, jako hrany královské dýky, oduševnělý pohled naznačoval, že přišla velká konkurence IQ našeho „zdravého jádra“ ročníku. A tváří už teď i v určité nejistotě probleskoval šibalský úsměv, který jsem rozkódovala jako skvělý smysl pro recesi a břitký až černý humor mé krevní skupiny. Jak se později ukázalo, toto odhalení daleko předčilo mé očekávání.

Tahle Tereza mě prostě dostala. Okouzila na první pohled, kdybych teď stála v Louvru před Monou Lisou nebo hleděla na živoucí bohyni smyslné krásy Afrodité, nebyla bych tak fascinovaná jako při pohledu na tuhle třetačku. Ale jak to, proboha? Snažila jsem se zklidnit rozbouřenou vlnu mnou se valící a trochu se zorientovat, co jsem to právě zažila. Moc to ale nešlo. Tereza došla už dost sebe-

vědomě do své lavice, krátce pozdravila s Alenou a začala si z tašky vyndávat věci na zeměpis. Profesorka třídní do ní ještě něco hučela, ale mě hučelo v celé hlavě, kdybych neseděla, nevím, nevím, jestli by mi holky v řadě nešly k umyvadlu pro vodu na omytí... Pod záminkou, že mi zase něco spadlo, jsem se shýbla na podlahu k záměrně shozené tužce, abych se mohla otočit a ještě jednou se na novou žákyni podívat. Opět zásah na solar a přesně mířená střela čehosi zaseknutá do hrudníku. Zničeně, až unaveně jsem se zvedla. Byla jsem zmatená, ale pomalu mi začalo cosi docházet... Něco je špatně. Něco je sakra špatně! A přitom je mi tak krásně! Nikdy jsem nic podobného neprožila! Snad jen muzika mě dokázala přivést do podobného stavu, nějaká písnička, která harmonicky rozehrávala struny uvnitř mě, to mi bývá krásně na těle i na duchu, ale s touhle přívalovou vlnou slasti se to nedalo vůbec srovnat.

Zemák jsem doslova protrpěla. Nejen eskalací otázek bez odpovědí, ale také nezvladatelnou potřebou neustále se otáčet a zírat na tmavovlasou strůjkyni mých zběsilých zmatků a neznámých vjemů, když se mi to nenápadně podařilo a já zahlédla stoicky vyhlížející dívku už zcela soustředěnou na pindy Maglajse.

Zvonění na přestávku mě vlastně zachránilo od nebetýčného trapasu i vyhozené krční páteře. Všimla jsem si, že i holky z naší silné šestky nenápadně pokukují směrem k nové spolužačce, ale byla v tom spíš nevraživost a zášť – žádné vstřícné znamení, které by Terezu nasměrovalo k nám a mohla se tak navázat přirozená konverzace.

„Vypadá šíleně nafoukaně,“ procedila šeptem Eva, takéž madona s vlasy do pasu černými jako uhel, s pronikavým pohledem a alabastrovou pletí, sama sebe pasující na Miss třídy. Ale zřejmě by ji i vyhrála, kdyby se taková soutěž u nás uskutečnila.

„Myslíš?“ naivně a až přespříliš vážně pronesla Simča, další naše modelka, co byla protipólem prvně jmenované. Simča byla klasická odbarvená blondýna s neuvěřitelnou každodenní vrstvou make-upu na mladičkých tvářích, a přitom na svůj věk velmi životem protřelá a zkušená dívka. Jen její odzbrojující nechápavost byla přirozená a nezničitelná.

„Mohla by si sednout k nám,“ navrhla jsem přehnaně ledabyle a ukázala na volné místo uprostřed naší řady, která vznikla sražením dvou lavic dohromady.

„Zbláznila ses?“ sesypaly se na mě holky jako rozdrážděné vosy, „tak ta teda v naší bandě nebude!“ rezolutně uzavřela Mirka.

„Je to buranka,“ dokončila popravu Eva, a tím byla věc vyřízená.

Celé dopoledne mi bylo divně a veškerý čas jsem vymýšlela, jak s Terezou navázat hovor a nenápadné kamarádství alespoň na půdě školy. Ta se však rozpovídala se svou sousedkou a zdálo se, že si holky docela sedly. Mně nevěnovala ani letmý pohled. Terezu jsem neprotlačila ani do naší řady a už vůbec ne do naší šestky.

Doma jsem hodila tašku za válendu a se stále trvajícími divnými pocity jsem se rozhodla, že dneska už konečně posunu svůj každodenní příběh někam dál a do zajímavějších sfér – ségra má odpolední až do pěti, naši jako vždy dorazí po šesté, času mám zaplatpánbůh dost. Nemusela jsem dělat žádné maskovací manévry ani přespříliš chvátat. Z tátovy skříně jsem vyndala jeho manšestrové sako a zvolila úzkou proužkovanou kravatu. Ještě, že jsem kdysi odkoukala od táty, jak ji vázat, povedl se mi parádní uzel. V ten ráz jsem byla ve svém světě. Hochy od Bobří řeky, Janka ze Čtyř tankistů i Vinnetoua už v mých představách a snech dávno vytěsnila stále častěji se objevující postava z masa a kostí. Mike Dixon – úspěšný investiga-

tivní novinář newyorského deníku Horizont, odborník na přírodovědu a poloprofesionální zpěvák se právě chystal na prestižní akci spojenou s následným exkluzivním raulem za přítomnosti vlivných V. I. P. od novin i byznysu. Seklo mi to. Byl jsem vysoký, urostlý blondák s bujnou kšticí, dosněda opálený, pod košilí se mi rýsoval každý sval a rozehrával erotickou a svůdnou hru s místními kráskami. Mužná tvář s energickou bradou, ale přitom vyjadřující jemnost i kultivovanost okouzlovala okolí, a úsměv sympatáka byl zaručenou vstupenkou do dámských ložnic. Přítomné krásky se doslova předháněly v tom, která se mnou zabředne do nenuceného rozhovoru a případně se stane favoritkou dnešního večera a vášnivé noci.

A pak najednou vstoupila. Zjevila se v otevřených dveřích luxusní vily jako anděl a svým jasným i krásou ozářila celý prostor, okouzlika každého, na koho dopadlo její nepřehlédnutelné světlo. Upadla mi vidlička, když jsem se na ni podíval, ale nebyl jsem schopný se pro ni sehnout, jako zhypnotizován jsem se očima vpíjel do té krásy a věděl, že vstoupila Ona. Měla smyslné plné rty lehce rozvřené do milého, skromného, a přesto sebevědomého úsměvu, dlouhé černé vlasy se jí vlnily kolem tváře, která vystupovala ze vzácného obrazu, a v loknách dopadaly na útlá odhalená ramena. Čokoládové oči byly snad šípy Amora, když jsem do nich pohlédl, byl jsem navždy nevyléčitelně raněn... hleděl jsem na ten zázrak, který ve mně vzbudil nezkrotnou touhu... a najednou jsem si uvědomil, že v té nymfě vidím Terezu, že bohyně z mých představ, stojící u schodiště haly, má podobu nové spolužačky, vlastně je to skutečně ona v celé své kráse! Polilo mě horko a srdce se hlasitě rozbušilo v nepřičetném rytmu.

Vtom na patře zastavil výtah a ozval se povědomý zvuk podpatků směřujících k našim dveřím. Myslela jsem, že zkolabuju. Nejdřív Tereza, a teď jde někdo domů. Snad

nejpružnějším skokem ve svém životě jsem vlítla k našim do ložnice a strhla ze sebe tátovo sako, uvázanou kravatu jsem jen přetáhla přes hlavu a hodila pod postel – táta ji dnes určitě nebude hledat, moc ji nenosí, a třeba bude ještě příležitost, jak ji dostat z pod gauče na její místo. Hrábnutím do ofiny jsem vlasy vrátila do původního stavu a už se z předsíně ozvalo:

„Čáááú, kde jsi?“ Ségra. Odpadla jim přednáška. Uf. Naštěstí jsem stihla zamaskovat všechny stopy, takže nic nepoznala. Ani moje vzrušení a úlek. Srdce pořád jelo na plné obrátky jako o závod v děsu, kdybych to nestihla a ona mě načapala v přestrojení. Jak bych to vysvětlila? Vždyť je mi sedmnáct!

Ségra si šla něco ukuchtit k brzké večeři, pak se i s talířem tradičně zasadila do křesla u televize a zírala na všechno, co tam právě běželo. Zavřela jsem se v děčáku a s doznívajícími vibracemi v rukou pustila nahlas magič. Hudba mě uklidňovala. Miluju hudbu, tu nepochopitelnou mozaiku tónů složených v neopakovatelný souzvuk, který dokáže tam někde na hrudi způsobit takový nádherný chaos, to pnutí taky něco tak krásného vytvořit, co by překonalo věky, a vybít to štěstí ze sebe v podobě krásné melodie... Trochu jsem se zklidnila a vzala do ruky kytaru. Cítila jsem se s tímhle nástrojem na svém klíně sama sebou, prorůstala jsem do jejího těla a rezonovala stejně jako každá struna, na kterou jsem brnkla. A s prvními tóny do mě vnikla nepopsatelná síla a chuť prožívat každý okamžik, každou setinu vteřiny na milion procent...

„Rovnice bez řešení, kde žádný konec není...“ naskakovala mi slova, když jsem si jen tak preludovala nahodilé akordy a skládala je v neucelenou, zprvu stále se měnící melodii, která přecházela do harmonické písně, zněla mi v hlavě a já dokola a dokola drtila její ještě neustálený refrén...

„...proč zrovna já jsem u ní musela zůstat stát...“.

Ten večer vznikla moje první písnička. Vznikla z neznámých pocitů, ale i ze zoufalství, ze strachu, co bude dál, i z okouzlení jednou dívkou...

Naši se večer jako tradičně pošťekali do krve, konfliktu a každodenního napnelizmu byla celá domácnost a já se zařekla, že se radši nikdy nevdám, než každý den tohle prožívat. A nedej bože, že by byly děti, to bych se snad hanbou propadla, jak to, že to rodičům není blbý před námi... Ségra se už vrátila do pokoje, tak jsem se musela stáhnout, trochu jsem se učila, ale myšlenky byly všude jinde, jen ne v maticе.

Takže budu asi na holky... no to je skvělý, to se teda stejně těžko vdám, jen jak to vysvětlím, skoro každá holka se přece vdá. Ale ne, tohle nemůžu nikomu říct, mámu by ranila mrtvice, ještě by jí kvůli tomu vyhodili z práce. A táta... no, ten by asi mávnul rukou, bylo by mu to dost ukradený a moc by se tím nezabýval. Snad ségra – ta by mohla být spojenec. Ale jak s tím žít u nás? V naší společnosti!? Každý se na buziky kouká, jako by to byli zrůdy, vrazi nebo pedofilové. To prostě nikdy nesmí vyjít najevo! Jo, kdybych byla třeba Američanka nebo tam aspoň zdrhla, jako Martina Navrátilová, a možná i ve Francii by se to skouslo, no, jasně, ve Švédsku, Norsku, tam by to bylo bez problémů – ale kdo se má zase učit ten jejich jazyk... A možná se zbytečně plaším. Třeba je mi jen Tereza tak moc sympatická, až mám pocit jakéhosi zaláskování, já se hned dokážu pro každého nadchnout, kdo je mi jen trochu blízký, tomu bych se rozdala... jo, to bude ono. Podvědomě jsem však tušila, že tyhle nečekané emoce, to neznámé slastné vzrušení, které jsem prožila to dopoledne, jen o kamarádství nejsou.

Nad učebnicí matiky jsem se nevědomky opět přenesla do dnešního vyučování a před očima se mi míhal obraz

tmavooké dívky sedící v zadní lavici. Znovu jsem rozehrávala svůj příběh novináře a neznámé brunetky, kteří se do sebe na první pohled zamilovali. Po protančené noci se druhý den ukázalo, že je to fotografka prestižního magazínu o přírodě a shodou krásných okolností jsme byli vysláni na společnou expedici s cílem zdokumentovat život smečky vlků v daleké Kanadě, kterou jsem si už dávno vysnila jako zemi zaslíbenou. Zaslíbenou mé věčné touze po dobrodružství, dálkách, po divoké přírodě, vzrušujícímu zálesáckému životu...

„Hele, ségra, já jsem dneska nějaká jetá, šla bych spát,“ vyrušila mě z mého bdělého snění Dája. Bože, to už je půl jedenácté, to jsem na té výpravě byla teda pěkně dlouho. A matiku na zítra vůbec nezvládám, sakra!

„Jo, taky půjdu.“ Nechtělo se mi ani trochu sbalit své saky paky a přesunout se k dalšímu pokusu o studijní výkon do kuchyně. Stejně vím, jak by to dnes dopadlo.

S otočením zámku koupelny jsem se znovu ocitla na kanadském severu – tentokrát ve srubu, kde naše expedice přebývala. Venku zuřila vánice, území nikoho bylo odříznuto od civilizace, tak tak, že jsme se s krásnou kolegyní Thérèse stačili vrátit z úvodní průzkumné výpravy. Čekala nás první společná noc pod jednou střechou, ovšem v oddělených ložích. A ona byla tak krásná...

Večeře ze zatím bohatých expedičních zásob probíhala ve veselém, přátelském tónu, ale oba jsme cítili, jak to mezi námi jiskří. Abych nevypadal hned jako nějaký sexuální loudil, ustlal jsem si galantně v obývací místnosti, protože ve srubu byla jen jedna ložnice. Prostornou postel jsem pochopitelně přenechal dámě. My, tvrdí chlapi, se vyspíme kdekoli. Šel jsem se umýt do provizorní koupelny. Prohlížel jsem se v zrcadle, páni, jsem pěkně zarostlý, no, jako pravý zálesák, ale radši se dnes ještě oholím, jeden nikdy neví... Z poličky na stěně jsem vzala

tátovu štětku a pořádně s ní zašmejdila na povrchu mýdla. Vznikla hustá pěna. Krouživými pohyby jsem si ji obřadně nanášela na tváře tak, jak jsem to ráda pozorovala u táty. Fascinoval mě tenhle pohyb, připadal mi tak mužný, výlučně chlapský, něco, co prostě ženské nikdy nedělají – proč taky – jsou ženské. Sevřela jsem rty a stáhla je do uzounké štěrbinky, jak to táta dělává, aby se na ně nedostala mýdlová pěna. A pak jsem vyndala nasazovací žiletku z jeho ručního strojku, abych se snad nepodřezala, a stejně důstojně jsem začala mýdlo z tváře odstraňovat. Ještě druhou rukou nadzvednout nos, aby strniště zmizelo i z méně přístupných míst... Ach jo, zítra bude tatík zase lamentovat, jak to, že má mokrou štětku a kdo mu to opět sahal na holení... Ale nemohla jsem si pomoci, tahle činnost mě tak vzrušovala, umocňovala moje hry a fantazie o dobrodružství jednoho drsňáka, patřila neodmyslitelně k mým představám o stoprocentním muži, jakým jsem ve svých hrách byla, zakončila můj den utajených příběhů o snové identitě nejvýstižněji.

Obřad kolem holení mě pěkně zdržel. Ještě honem rychlá sprcha. Vysvlékla jsem se a nechtíc zachytila svůj obraz ve velkém zrcadle v rohu koupelny. Dokonale mě probral z mých chlapských představ. Zaúpěla jsem bezmocí.

Když jsem se tiše vplížila do pokojíku, ségra už oddechovala v pravidelných lehce chrupajících intervalech. Ta je klikačka – ještě ani nedolehne na válendu a už chrní. To já semelu několik uspávacích příběhů, než vůbec zaberu. Zavřela jsem oči a znovu jsem se vrátila do srubu. Venku řádily všechny živly. Víchr mlátil okenicemi, v komíně to hučelo, ale uvnitř bylo teplo a útulno. S Terezou jsme si ještě povídali u rozpáleného krbu, hodnotili jsme celodenní činnost naší expedice a mapovali poznatky z pozorování a focení vlků. Den byl profesně úspěšný, naštěstí

přálo i počasí – to až v podvečer se začali čerti ženit. Červené víno, které jsme si na závěr dne za odměnu dopřáli, však debatě postupně ubíralo na vážnosti pracovního tónu a stále častěji jsme větu končili dojmem, který v nás zanechal dnešek. Rozhovor se scvrkával spíše na obdivné vzájemné komplimenty než souhrn pracovních úspěchů. Víno uvolnilo stavidla mého zájmu o půvabnou kolegyni a také ona, zdálo se, nebyla vůbec netečná k mé neskrývané žádosti... vpíjeli jsme se očima jeden do druhého, byla tak krásná, toužil jsem dotknout se jejích perfektních vlasů, ucítit samet její kůže na celém těle... rychle jsem vstal a z kuchyňky přinesl slané tyčinky, abych náhodou neudělal nějakou pitomost. Jsem přece profík, nemůžu se tady na ni hned vrhnout, ještě by to mohlo celé zkomplikovat naši práci. Třeba mě vůbec nechce... ale ne, to není možné, jsem protřelý Casanova, už poznám, kdy se žena brání naoko a kdy můžu čekat fiasko. Chtěl jsem líbat její rty. Byly tak rudé, horké, cítil jsem to i na dálku. Postavil jsem misku s tyčinkami na dřevěný stůl, párkrát si zobla, ale pak prohlásila, že je velmi unavená a musí jít spát, aby zítra za něco stála. Byl jsem vzrušený, až jsem se bál, že to na mě musí vidět, ty dmoucí se džíny na patřičných místech. Ale zachovala chladnou hlavu, doprovodil jsem ji ke dveřím, když odcházela do své ložnice. Mlčky jsme na sebe hleděli... ještě vteřina a kalhoty mi v rozkroku prasknou, cítil jsem třes v celém těle a vnímal, jak se i ona chvěje. Naklonil jsem se a jemně, téměř neznatelně jsem ji políbil na tvář.

„Dobrou noc,“ hlesl jsem hollywoodsky zastřeným barytonem. Její hnědé oči byly v ten moment jako dvě tůně, do kterých jsem se střemhlav řítit a věděl jsem, že tohle neukočíruju. Začal jsem ji vášnivě líbat, rozepínat knoflíčky u košile a sahat po klíče její ložnice... Ne! Stop. Takhle ne. Dneska ještě ne. TO si nechám na zítra, dneska jen

něžné políbení a neodolatelná touha. Pěkně vydušit a nechat vášeň vybublat až na tisíc stupňů.

Tak znova, o tu romantiku loučení rozhodně nehodlám přijít... Naklonil jsem se k ní a téměř neznatelně ji políbil na tvář.

V tom Dája začala chrápat jako nahozená cirkulárka. Občas se jí to stávalo, když spala naznak, bylo to jako by v pokoji přistával vrtulník. Několikrát jsem zamlaskala. Efekt nulový. Sakra, ta má spaní! Tak pořádný mlaskanec. Konečně to zabralo, ségra sebou hodila a zmlkla.

Takže loučení po třetíiii. Kamera klap. Jedééém:

Naklonil jsem se k jejím vlasům, nádherně voněly, spíš jen letmo jsem se jí dotkl a... a pak už nevím. Usnula jsem. Zrovna v nejlepším, když jsem se mohla dotknout Terezinyých rtů.

Terezu jsem platonicky milovala až do maturity. Velké kamarádky se z nás nestaly – silná šestka ji mezi sebe nepustila. Ale nás to kupodivu k sobě táhlo a já využila každé příležitosti, jak se s ní dát do řeči. Alespoň. Občas se mi zdařila malinká diverze a do nějakých společných akcí jsem ji protlačila, sem tam drobná špionáž ve prospěch utužení vztahů se spolužačkou, která ve mně probudila nečekané pocity štěstí a tužby těla, co jsem do té doby neznala a nemohla jsem se o ně s nikým podělit. Už vůbec ne říct o nich právě jí. Ale pořád jsem svým vlastním citům nedůvěřovala. Chtěla jsem ji zahrnovat svou náklonností, pečovat o ni a chránit ji, být pro ni tím světelným majákem, jako byl můj snový Mike – i když ona to ani trochu nepotřebovala, stala se z ní velmi sebevědomá dívka, silná osobnost a dá se říct, že si svým charismatem a krásou každého muže hravě omotávala kolem prstu. Připadala jsem si vedle ní tak uboze, směšně – šedá myš vedle leopardice, chudá Popelka vedle Kleopatry,

krymplen vedle saténu... Chtěla jsem ji obejmout, to ano, tak velmi jsem toužila, aby se o mě mohla opřít, položit hlavu na mé rameno, cítila jsem potřebu být jí neustále nablízku... Ale dotýkat se jedna druhé jako dvě ženy? Až jsem se kolikrát při té představě oklepala. Jenže když přišel večer, vášnivě jsem s ní promilovala snad několik hodin. To jsem se ale musela přenést do svých fantazií a stát se mužem, po kterém i ona šílí. Přečítala jsem to všechno své bujné fantazii, vždyť co mi má paměť sahá, celý život si jen hraju, proměňuji se každou možnou chvílí ve své vysněné postavy, v jakých se cítím nejbezpečněji a nejopravdovější... A proto i Tereza je součástí mé další hry. Proč ale tak urputně tajím své proměny? No jasně, svět by se mi vysmál – je dospělá a pořád si hraje, ve čtrnácti, kdy všechny holky koukaly po kosmetice, módě a dělaly svůdné kukuče na své spolužáky z vyšších ročníků, tak já pod postelí maskovala utajovanou hokejku, se kterou bych se stejně nikdy neodvážila vystartovat na kluziště. Ale ten pocit, že ji tam mám, že ji můžu vlastnit a ne si ji stále jen přát... Anebo ten samopal s otáčivým bubínkem, co vydává zvuk jako téměř skutečný! Žhavá novinka z NDR. Do té doby u nás nic takového neexistovalo. No ano, vážení, za první větší kapesné jsem si ho tajně jela koupit do jiné části Prahy, aby mě snad v naší čtvrti někdo nepoznal, a považte – v patnácti letech! Celý život jsem po něm toužila, jenže rodiče z toho obcházel mrákoty, už když jsem byla malá, natož v pubertě! Nesměla jsem si něco takového přát ani ve snu, a tak jsem jen trpěla u filmu Král Šumavy nebo u seriálu Čtyři z tanku a pes. Když jsem viděla, jak hrdě ho aktéři příběhů nosí na rameni, chtělo se mi brečet. Neměla jsem v úmyslu s ním nikoho zabít, jen ho prostě sevřít v ruku a být tím, kdo chrání čest a trestá nespravedlnost... Jenže holkám se takové věci nekupují, stejně, jako je pro ně nemyslitelná autodráha,